

Царътъ на горскитѣ обитатели — лъвътъ, обяви война на птицитѣ. Въ двореца му сновѣха съветници и военачалници.

Генералъ Мечо важно и тихо стѣпваше. Царскитѣ ордени, които кичеха гърдитѣ му, се люлѣха и дрънкаха.

Майоръ Лисанъ, съ извита сабя, бѣше воененъ стратегъ и често влизаше при царя.

До царскитѣ врати стоеше младъ подпоручикъ, тракаше токоветѣ си и чевръсто дигаше ржка къмъ сѣнника на фуражката си. Този офицеръ, съ едва наболи руси мустаци, бѣше Зайо.

Голѣмитѣ военачалници, като Мечо и Лисанъ, съ пренебрежение и гордостъ го отминаваха.

Войната се ожесточи. Много войска бѣше поразилъ неприятельтъ съ своитѣ аеропланни

бомби. Той разполагаше съ многобройна и мощна авиация.

Царътъ бѣше въ ужасъ. Поражението му бѣше неминуемо. Въ единъ такъвъ критиченъ моментъ, младиятъ подпоручикъ Зайо се прояви:

Съ една дружина той проби фронта на противника, проникна дълбоко въ тила му, запали много муниционни складове и обкръжи голѣма войскова частъ. По радиопредавателя Зайо съобщи своитѣ свѣткавични подвизи.

Лъвътъ се зарадва много, защото победата клонѣше къмъ него. Неприятельтъ бѣше разгроменъ и се укрепяваше дълбоко въ своето царство. Но и тукъ Зайо завзе съ пристѣпъ много укрепления, свали безброй апарати и плени две армии. Така бѣше спечелена войната отъ животнитѣ.